

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΗΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

Έτος πρώτον σημειώνων
... 'Αργυσόλι έχω θρόνον.

Χίλια δεκαχίλια δύο κι' έννενήκοντα
γενικώς είς όλους λέμε τὰ προσήκοντα.

Δίς τοῦ μηνός « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάω
δράκας μὲν ἄεργος δὲν ἔχω τί τὰ κάω.
ἂν ὅμως ὑποστήριξιν μοῦ δώστε πατριῶται
τετράκις σὰς ὑπόσχομαι τὰ τὸ ἐκδίδω τότε,
πλὴν ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὰς
ἀνάγκη πᾶσα νάχωμε κι' ἡμεῖς συνδρομητάς.

Ὅστις δὲ τέσσαρας δραχμὰς προκαταβάλλει μόνον
συνδρομητὴς μας γίνεται εὐθὺς γιὰ ἓνα χρόνον
κι' ἂν εἶναι στήν ἀλλοδαπήν πρέπει νὰ στείλλῃ ἔξω
γιὰ τὰ μπόρεση ὁ Μαργῆς στὰ ἔξοδα ν' ἀνθέξῃ,
εἰ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἀμέσως πρὸς ἐμένα
τὰ φύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα λεπτὰ τὸ ἓνα.

Δέκα Ἰανουαρίου
καὶ τῆς Νύσσης Γρηγορίου.

Νούμερο ἑπτὰ
στόπ' ἀπὸ λεφτά.

Εἶδησις λησμονηθεῖσα
ὡς γνωστὴ ὑποτεθεῖσα.

Ἄρθρον γενικὸν
τῶν θεατρικῶν.

Α'.

Προχθὲς μὲ τὰ τετράστιχα τοῦ μάκαρος Βασίλη
λησμένησα τὸ πρῶτιστον νὰ σὰς γνωρίσω φίλοι,
τὸ νὰ σὰς εἶπω διγλαδὴ τί βάσανα κι' εὐθύνας
εἰ βουλευταὶ μας ἔχουνε οἱ ὄντες εἰς Ἀθήνας.

Ἐπεὶ καθὼς γνωρίζετε ἀγαπητοὶ μου φίλοι,
τὸ πᾶν νὰ γράφῃ ἐμμετρον ἡ πένα μου ὀφείλει,
σὰς γράφῃ ὅπωςδὴποτε περὶ Θεάτρου τώρα
ὅτε τυγχάνει βέβαια κατάλληλος ἡ ὥρα.

Καὶ πρῶτον σημειώσατε πῶς εἶναι κρυμμένοι
καὶ τοὺς λαιμούς των ἔχουνε δεμένους οἱ καυμένοι,
διότι ἀγορεύοντες ὑπέφερον πολὺ
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤνοιξε τὰς πύλας ἡ Βουλὴ.

Τί ἄφατος ἀπόλαυσις ἐστὺν τοῦ Θεάτρου!
ἐντὸς αὐτοῦ ἡ φλέγουσα καρδιά κάθε λάτρου
εὐρίσκει ἀνακούφισιν διότι θ' ἀπαντήσῃ
τὸ βλέμμα, ποῦ τὴν φλόγα τῆς ἡδύνατο νὰ σβύσῃ.

Κι' ἂν μέχρι σήμερον σ' αὐτὴν στεκομεθα τῇ θέσιν,
καὶ ἀποφεύγωμεν πολλὰ διὰ πλαγίου τρόπου
πρέπει καθένας σας γι' αὐτὸ εὐθὺς νὰ ὑποθέσῃ,
πῶς μὰς κρατοῦν τὰ σχέδια τῶν βουλευτῶν τοῦ τόπου.

Τὸ θέατρον! τὸ μοναχὸ γιὰ μᾶς ντιβερτιμέντο,
καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἔχουνε οἱ ἄρχοντες λεμέντο,
πῶς εἶν' ἡ κρίμα ἄσχημη, πῶς ἡ λειζέρα τρέμει,
πῶς τοῦ τενόρου τῇ φωνῇ δὲν τὴν ἀκούνε φέρμη,
ποῦ μ' ἄλλους λόγους θέλουνε ἡ ἐξυπνες κανκάρες!
νὰ βλέπουνε τσελεμπριτὰς μὲ ἑνδεκα δεκάρες!

Δι' ὅπερ καὶ ὁ πρόεδρος πολὺ τοὺς κολακεύει
καὶ πᾶν αὐτῶν διάβημα ἐγγράφως γενικεύει
καὶ πᾶσαν των ἀπαίτησιν ἀμέσως ἐκτελεῖ
καὶ τρέμει ὅταν μπένουνε ἐστῶτοι, στὴ Βουλὴ.

Καὶ τί κανεῖς ἐκεῖ μέσα ἱστάμενος δὲν βλέπει,
καὶ πράγματα ποῦ πρέπει καὶ ἄλλα ποῦ δὲν πρέπει,
φεγγεβολοῦν δεξιὰ ζερβιὰ κάθε κυρὰς τὰ μάτια,
ποῦ καθαυτὸ σοῦ κάνουνε τὸ κόρε σοῦ κομμάτια,
ὄλες κυτάζουν κάποιονε στὰ μάτια καὶ γελοῦνε
πολλοὶ ἐπάνω σὲ πολλὰς τὰ κιάλε τους κολλοῦνε,
καὶ ἕκαστος ἐπιθυμεῖ καὶ εὐχεται συνάμα
στὴ θέσιν νὰ εὐρίσκετο τοῦ Βάσκου τοῦ δὲ Γάμα,
τοῦ ν' ἀγαπᾶται δηλαδὴ κι' αὐτὸς μ' ἀγάπη τόση,
ποῦ ἀπὸ θάνατον φρικτὸν ὡς οὗτος νὰ γλυτώσῃ,
πλὴν ὡς Σελίκα σήμερον δὲν ἀγαπᾷ κάμμια
(ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ καμμὶ ἐρωτικῶς τιμία.)

Τοὺς ἔμαθαν οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας ὅλοι
καὶ λέγουν « νὰ οἱ βουλευταὶ ποῦ βγήκαν σ' Ἀργυσόλι
ποῦ λείπει νὰ μὴν ἦτανε αὐτὸς μὲ τὴν βελάδα
θὰ εἶχανε στὸ διάολο στερμένη τὴν Ἑλλάδα ».

Ὁ Γάλλος Ροῦ, ἐγνώρισεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ πλησίον
καὶ εἶπεν « ἂν εἰς τὴν βουλὴν αὐτὴν τῶν Παρησίων
ὑπῆρχον δέκα βουλευταὶ τῶν Κεφαλληνῶν ἴσοι
ἡ Γερμανία ἔπρεπε μεγάλως νὰ πενθήσῃ ».

Ὁ Λόου δίς ἠθέλησε σφοδρῶς νὰ βλασφημήσῃ
τὴν ὥρα ποῦ ἐνώνοντο μὲ ἑλληνας αἱ νῆσοι
διότι θὰ ἡδύνατο τοὺς βουλευτάς μας τούτους
εἰς τοῦ Λονδίνου τὴν βουλὴν νὰ φέρῃ ὡς τοιοῦτους.

Τοιοῦτοῦ εἶδους βουλευτάς ποτέ νὰ μὴν ἀφήσετε
εἶθε νὰ ζῆσετε παιδιὰ νὰ τοὺς ματαψηφίσετε
διότι ὅσω θοίσκονται αὐτοὶ στὸ παρλαμέντο
οὐδέποτε θ' ἀκούσετε τοῦ ἔθνους φαιλιμέντο.

Δὲν εἶναι κρίμα κι' ἄδικο σ' ἐμένανε κυρίες,
ὅστις σὰς γράφω νόστιμες ἐμμέτρους ἱστορίες,
ποτέ νὰ μὴ σηκώνετε ἐπάνω μου τὸ βλέμμα,
ἡ δὲν εἶμ' ἄνθρωπος ἐγὼ μὲ κόκκαλα καὶ μῖμα
μόνον ἀξίας σήμερον ἐνδριπύς καρτεγιά εἰστε
κι' ἐμὰς ἀποφασίζετε νὰ μὴ μὰς ἀπαθιάσετε
Κι' ἐγὼ εὐθὺς ἀπὸ λουτοῦ τὸ δέπλωμα μου λύνω,
θὰ προσπαθίσω δικαστοῦ σχομνὶ νὰ καταλάβω,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΕΣΟΥ

διότι μόνον με αυτό το υψιστον αξίωμα
μπορείς να στέλλης εύκολα κυρίες στο ικρίωμα,
διότι μόνον δι' αυτού του θείου αξιώματος
απολαμβάνεις σχέσεων και φήμης και ονόματος,
διότι μόνον δι' αυτού του θείου αξιώματος,
δεσποίνων ευνούς γίνεσαι πάσης φυλής και χρώματος,
διότι μόνον σήμερα αν είσαι δικαστής
μπορείς σε κάθε πόρτεγο να παρουσιαστής,
διότι μόνον σήμερα οι λειτουργοί της Θέμιδος
το χέρι ξεροτρίβουνε κάθε κυράς Αρτέμιδος.

Κι' εγώ μετά παρέλευσιν πανδαματόρων χρόνων
πώς να καθέξω σκέπτομαι Εισαγγελέως Θρόνον,
δτε και πλέον παραιτών και Ιαμβον κι' εξαμέτρον
τήν ευνοϊαν των κυριών θ' απολαμβάνω άμετρον,
και θα προτρέπω κάποτε τη μία και την άλλη
τί φόρεμα άρέσκομαι στο θέατρον να βάλλη
ήτις άδρως θα μ' άπαντά, « δέν δύναμαι άλλίως,
αφού άρέσει μάλλον και τού Εισαγγελέως ».

Θά προσκαλουμαι πάντοτε 'σε δείπνα και σε γιόματα
μόνον για μένα θα μιλούν δεσποσυνών τα στόματα
μόνος εγώ στο μπράτσο μου θα σέρνω νέας κόρας,
ας να γνωρίσω έτυχε προ ήμυσείας ώρας.

Κι' αν μου καπνίση κάποτε να μπω και σ' εκκλησία,
ώραν καθ' ην προσφέρεται αναίμακτος θυσία
πάντα κι' εκεί θε να βρεθώ καμμιά να με κυτάξη
νεανίς καλλιπάρης από τη πρώτη τάξη,
κι' αν είμ' ο ασχημότερος εισαγγελεύς του κόσμου
πολλές κυρίες θα βρεθούν που θα μου πούναι « φώς μου »
και τέλος ότι δήποτε καλόν επιθυμήσω
χωρίς πολλά προσκόμματα θα το οικονομήσω.

Β'.

Στο πρώτο τούρνο εύρηκα τα πιο καλά κομμάτια,
στο δεύτερο είν' αρκετές με τέσσερα τα μάτια,
στο πρώτο καταφαίνεται ή άριστοκρατία
και όλες όσες χείρονται εις όλα τα πρωτεία.
Του πρώτου τούρνου ή κυρές, είναι κυρές καθ' όλα
ολω μπιστέκα θέλουνε να τρώνε και φραντζόλα,
ένω αύταις που έλαχαν στο δεύτερο το τούρνο
ποτέ τους δέν εφάγανε ψητό από το φούρνο !

Στο πρώτο τούρνο έρχονται ή διακεκριμένες,
στο δεύτερο, μισόκοπες και ήλικιωμένες,
στο πρώτο ή θεότητες στο δεύτερο ή σχάρτες
στο πρώτο όσες έχουνε λευκάματα και κάρτες,
στο πρώτο, όσες ξέρουνε φρανσέ και πιάνο φόρτε
και όσες τρισμαφάρουνε στα νάζια και στη κόρτε.

Στο πρώτο ή ευγένεια, ή καλλονή, το μπρίο,
στο δεύτερο ή πόθερες που τρέμουν απ' το κρύο,
και μόνον μία φαίνεται βασίλισσα πασών
θωρακουμένη κάποτε με θώρακα χρυσόν,
εις την όποιαν, κύριοι, καμμιά δέν πρέπει σάτυρα
διότι ένδεχόμενον να γίνη αυτοκράτειρα,

Στο πρώτο όσες έχουνε ιδέαν μουσικής,
στο δεύτερο αι' έχουσαι προσόντα κλινικής
και τρέις αι' μη γνωρίσαντι νυμφίου κατωκίαν
και όλοι οι ως έγγιστά κατά την ηλικίαν,
μη έχουσαι ως φαίνεται καλλίτερον προσόν
παρά τα ματογάζια των με σκελετόν χρυσόν.

Μονωδία σοβαρά άγαπώντος στα γερά.

Solo... χωρίς τον άγγελον εκείνον της ψυχής μου
δνπερ σφοδρως ήγάπησα επί της εποχής μου.

Tu m' appartieni... βέβαια... και πρέπει να μ' ανήκει
γιατι εγώ τόσον καιρόν επλήρωνα το νοίκι.

'Εγώ που τα καπρίτσια της υπέρφα τσοάκης...
συμβάντα που τα έβλεπε και ο 'Αναστασάκης !

Θά υπομείνω άρα γε ο θεία Κλεοπάτρα
εγώ να μείνω μόνος μου και συ να πής στη Πάτρα !

Μακράν εμού να έπταται... να τρώγη... να κοιμάται
είναι πολύ terribile κανείς να το θυμάται.

'Ω μείνε μείνε άγγελε το άπαιτώ το θέλω
είμαι ζηλότυπος πολύ... περνάω τον 'Οθέλο !

'Ιλιγγία carissima ο άγονός μου νούς,
γιατι υποψιάζομαι πολύ τούς Πατρινούς.

'Αφ' ης ήμέρας εφθασαν ή πατρινές σκριτοβρες;
ώ; άλλη εγκυος γυνή εύρέθηκα μ' άτουρες.

Πλην τίς να πάρη από με, σε την θεάν τολμάει;
ουδέποτε θα άνεχθώ, ουδέποτε... giamai.

Κι' ένα νόστιμο ντουέτο ένεστώτων ήμερών
τονισμένο in bemole, με ένάντιον καιρόν.

- Μ' αγαπής; oh cara Torchi;
- Σ' αγαπάω, ναι και οχι.
- (Μωρέ βάσανα και τοῦτα.)
- (Oh dal freddo tremo tutta).
- Δέν συζής λοιπόν μ' έμένα;
- Ho amore per la sena !!
et così ποτέ non posso
την καρτιά μου να σου ντώσω
κι' ως να φιάτω τα σκράντα
στη σκηνή θε νάμαι πάντα.
- (Oh grande san Domenico
από την Ιταλία,
απός στη παλκοσένικο
χωρίς άμφισβόλια
θα μ' άνεβάση ή σκληρά
πιστεύω καμμιά μέρα
et qui lo sa καμμιά φορά
μην έλθω κι' εδώ πέρα
παρασυρθείς ως βλέπετε
από τον έρωτα μου
τενόρος κομπριπάριος
μς τα γεράματά μου !)

Τρείς είδοποιήσεις
έμμετροι επίσης.

Το κομψόν πιλοποιέτον κι' όλως ευρωπαϊκόν
έχον συλλογήν άρίστην φίνων πίων άγγλικών,
γυναικείων παντός είδους ποιότητων και σχημάτων
κι' από άλλα πλείστα είδη άνδρικά καταγεράτον
του όποιου ή λαμπρότης το λιθόστρωτον στολίζει
και τ' όποιον ο Βανδωρος ο Λαυρέντιος όρίζει,
επί τούτου καθώς μεύπε άφιχθείς εξ 'Αθηνών,
συνιστώ ιδιαιτέρως εις το ευγενές κοινόν
επειδή σ' αυτό και μόνον το κατάστημα θα βρήτε
όσα πράγματα της μόδας δεσποινίδες απαιτείτε.

'Επει του τύπου το χαρτί ένταυθα είναι σπάνιον
σ' αυτό το σχήμα κύριοι θα βγένη το « Ζιζάνιον »
κι' όταν θα λάβη ο Δαυής αυτό που περιμένη
εις το άρχαίον σχήμα του και πάλιν ξανθώγη.

Είς το προκρινόν των έσημερίων
ή ήμεροδελτίου διαφόρων είδων !
ώστε αν κανένας θέλει να άναράξη
από κείθε μόνον πρέπει να περάση.

